

prisen for alle med et Beløb af indtil 9 Kr. pr. Indbygger i Kommunen.

Mindretallet mener, at en almindelig Regulering af Prisen paa de vigtigste Livsforbrødenheder for alle bør være en Statsopgave, og at kun Staten er i Stand til at løse denne Opgave paa en saadan Maade, at hele Befolkningen faar lige Fordel af Prisreguleringen. Tilstræbes Ensartethed i de nævnte Forhold, maa Staten gennemføre denne, da de mange Hundrede Kommunalbestyrelser altid vil træffe meget uensartede Afgørelser med Hensyn til Dyrtidsforanstaltninger. Statsmagten derimod kan sikre, at de her omhandlede Foranstaltninger kommer samtlige Borgere til gode i den Udstrækning, hvori Staten mener at kunne yde Penge til Opgavens Løsning.

Kommunernes Opgave er derimod at yde en supplerende Hjælp til alle dem, der er saa vanskeligt stillede, at den af Staten foretagne Prisregulering er utilstrækkelig.

I Henhold til foranstaaende har Mindretallet foreslaaet at indsætte en ny § 1, hvorefter Prisen paa de vigtigste Livsforbrødenheder: Brød, Smør og Flæsk eller tilsvarende Kvantum Oksekød nedsættes. Den foreslaaede Nedsættelse af Prisen paa de nævnte Varer er særlig tænkt som en haardt tiltrængt og værdifuld Hjælp til den store og ikke velstillede Middelstand. Denne Tanke er tiltraadt af hele Udvalget.

Udgiften efter den nye § 1 vilde, for saa vidt den kunde have været gennemført fra 1. Juli d. A., i Tiden indtil 31. Marts 1919 have andraget ca. 22 Mill. Kr., nemlig til Brød 5,4 Mill. Kr., Smør 6 Mill. Kr. og Flæsk eller Kød 10,7 Mill. Kr. Hertil kommer 27 Mill. Kr., som stilles til Raadighed for Kommunerne til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel, samt 27 Mill. Kr., som stilles til Kommunernes Raadighed til Foranstaltninger for de særlig vanskeligt stillede. I de nævnte 3 Fjerdingaar vilde Udgiften efter Forslaget saaledes andrage 76 Mill. Kr., hvoraf Staten udreder 67 Mill. Kr. og Kommunerne Resten.

Naar der herefter foretages en omfattende Regulering af Staten til Bedste for alle, foreslaar Mindretallet en ny § 2, hvorefter et Beløb af 10 Kr. 60 Øre anvendes af Kommunalbestyrelserne til Bedste for de vanskeligt stillede.

De øvrige af Mindretallet stillede Ændringsforslag forbeholder man sig at motivere i Salen.

Et andet Mindretal (Korsgaard og Ulrich) erkender, at der paa Grund af de vanskelige Tider maa fortsættes med Dyrtidslovgivningen.

Da der efterhaanden paa dette Lovgivningsomraade er indvundet ret betydelig Erfaring, som bør drages til Nytte, finder Mindretallet det heldigt, at Bestemmelserne om Dyrtidsforanstaltningerne samles i et enkelt Forslag og ikke som nu maa søges flere Steder.

Mindretallet mener, at Erfaringerne har vist, at der med Hensyn til Prisreguleringen, som omfatter alle, er stor Meningsforskel, ikke alene i de forskellige Dele af Landet, men endogsaa i nærliggende Kommuner; det kan derfor anses for givet, at eventuelle kommunale Prisreguleringer af den her omhandlede Art vil blive meget uensartede. Mindretallets Opfattelse er derhos den, at Regulering af Prisen paa de nødvendigste Livsforbrødenheder for alle Medlemmer af Samfundet er en Statsopgave og udelukkende maa løses af Staten, hvorimod yderligere Hjælp til de daarligst stillede i Samfundet er en kommunal Opgave, som man derfor overlader til Kommunerne med en vis Refusion fra Statens Side.

Mindretallet ser ikke rettere, end at der i Vinterhalvaaret er større Hjælp behov end i Sommerhalvaaret, hvorfor Mindretallet indstiller, at Statens Nedsættelse af Smør- og Flæskeprisen med de af os foreslaaede henholdsvis 30 og 40 Øre pr. kg kun skal gælde for Vinterhalvaaret.

Mindretallet finder det meget ønskeligt, at Dyrtidsforanstaltningerne, som omfatter alle, saa snart nogenlunde normale Forhold indtræder, af sig selv falder bort;